

[Boligministeren.]

medicinaldirektøren er foreslået, er det jo ikke specielt med henblik på den direktør, der sidder i øjeblikket, men fordi medicinalstyrelsen ikke alene har med hospitalsvæsenet, men også har med alt, hvad der hedder sundhedsvæsen og hygiejne, at gøre. Det vil altså sige en organisation, som i forvejen har betydelig indsigt i de spørgsmål, vi her skal lovgive om, og derfor har vi fundet det naturligt, at medicinaldirektøren blev formand for det ene råd. Men det kan vi drøfte nærmere igennem i udvalget og så se, om vi bør finde frem til en anden løsning.

Problemet erstatningslejligheder har optaget samtlige ordførere, og jeg vil også gerne sige, at det er et meget, meget stort problem. En ting er jo, at vi måske kan få bygget noget på de grunde, vi får frem ved sanering. En anden ting er, at vi har ufravigelig pligt til at sørge for, at de mennesker, vi udsanerer, får et sted at bo, og at det bliver inden for de økonomiske rammer, de kan klare. Det er i sig selv en stor belastning for en familie at skulle rykkes ud af det miljø, hvori den har boet og er vokset op. Hvis vi oven i købet samtidig stiller dem vanskeligt med hensyn til at skaffe bolig og strammer deres økonomi i den anledning, får vi mange store problemer. Det har vi allerede taget hensyn til i loven om boligbyggeri af december forrige år. Der har vi fastsat, at hvis ikke anden finansiering kan skaffes, kan der ydes statslån til 1 500 erstatningslejligheder om året. Der står videre i denne lov, at hvis der ikke bliver erstatningslejligheder nok, kan boligministeriet gøre sit tilsagn om statsgaranti for boligbyggeri i øvrigt afhængigt af, at der i den pågældende ejendom også findes boliger til udsanerere. Det er der altså på forhånd taget højde for. Det er jo ikke sådan, at saneringsloven i sig selv skal skaffe erstatningslejligheder; den skal sikre, at de skaffes. Efter hvilke regler de skaffes, om det skal være med statslån eller med privat finansiering, må der findes regler for i anden lovgivning, og det gør der da også, nemlig i

de 2 boliglove sammenholdt med de lovforslag, vi nu arbejder med. Jeg har altså taget højde for, at vi skulle skaffe det nødvendige antal erstatningsboliger.

Det ærede medlem hr. Alfred Jensen gjorde den kritiske bemærkning, at vi efter den lov, jeg lige omtalte, har skaffet 1 500 erstatningslejligheder, det vil sige, der er skaffet statslånsmuligheder for 1 500 erstatningslejligheder. Men derudover står der — så vidt jeg husker i § 58 — at vi kan gøre andre garantiforpligtelser eller lån betingede af, at der også ad den vej skaffes lejligheder.

Dertil kommer endelig, hvad også det ærede medlem hr. Alfred Jensen var inde på og fremhævede som noget vigtigt, at en del af dem, der bliver udsaneret, hellere vil ind i en gammel lejlighed, og det er nok rigtigt. Vi har selv regnet med, at hvis ejerlavssaneringer kommer i gang og ejerne stilles over for en pligt til at skaffe erstatningslejligheder, vil de kunne finde en del i den gamle boligmasse. Hvis det ærede medlem hr. Alfred Jensen og andre vil give sig til at regne på de tal, jeg nu har nævnt, vil de se, at man kommer op på de 3 000 og måske flere lejligheder, som vi har regnet med det var nødvendigt at skaffe.

Jeg vil også gerne sige, at vi har lagt vægt på den bestemmelse, der er foreslået om, at der kan indledes et samarbejde mellem centralkommunen og omegnskommunerne. Det vil, så vidt jeg kan skønne, overhovedet ikke være muligt for Københavns kommune at skaffe sig grunde til at bygge så meget på, som der skal bygges i denne anledning; det bliver nødvendigt, at der også bygges i omegnskommunerne, og dér må vi, hvis det ikke kan klares på anden måde, indlede et samarbejde, for at vi kan få løst problemet centralt for hele det storkøbenhavnske område.

Endelig vil jeg gerne fremhæve vigtigheden af den bestemmelse, der siger, at forudsætningen for en saneringsplans godkendelse er, at den indeholder en plan om, hvor der kan skaffes erstatningslejligheder.